

Kız ve Sihirli Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Sihirli Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Lily hikâye kitaplarını her şeyden çok severdi. Her cumartesi küçük kütüphaneye gider, bez çantasını hazinelerle dolu olarak eve getirirdi. En sevdiği kitaplarda cesur kahramanlar, akıllı hayvanlar ve mutlu sonlar olurdu. Ama bir gün farklı bir kitap buldu. Son sayfası boştu ve küçük bir notta şöyle yazıyordu: 'Lütfen sonumu bulmama yardım et.' Lily bunu kimin yazmış olabileceğini merak etti.

Lily sayfayı çevirince, kulak uçları gri küçük beyaz bir tavşan kitaptan fırladı! Üzerinde altın yıldızlı mavi bir atkı vardı ve alnında küçük altın bir yıldız parlıyordu. 'Merhaba!' dedi. 'Ben Pip. Hikâye kitaplarının içine atlarım. Bunun bize ihtiyacı var.' Lily'nin ela gözleri kocaman açıldı. 'Kitapların içine atlayabiliyor musun?' diye sordu. Pip sırttı. 'Beni izle!'

Pip pembe burnunu kıpırdattı ve atkısı parladı. 'Patimi tut,' dedi. Lily tuttu ve kütüphane etraflarında dönmeye başladı. Bir anda gümüş bir gökyüzünün altında, lavanta kokulu bir çayırda durdular. Lily'nin boylarında bir kız bir taşın üstünde oturmuş ağlıyordu. Uzun gümüş sarısı saçları vardı ve küçük tacı sürekli kayıyordu. 'Ben Kayıp Prenses'im,' diye fısıldadı. 'Hikâyemin sonu yok.'

Lily'nin içi prenses için sızladı. 'Neden ağlıyorsun?' diye yumuşakça sordu. 'Eve nasıl döneceğimi bilmiyorum,' dedi prenses. 'Her dendiğimde yol kayboluyor.' Pip omzuna atladı. 'Sana yardım edeceğiz,' diye söz verdi. Lily çantasını açtı ve çizdiği bir haritayı çıkardı. 'Hadi birlikte ipuçları arayalım,' dedi. Prensес küçük bir gülümseme gösterdi.

Çayırdaki yürüdüler ve sonunda konuşan bir dereye rastladılar. 'Akamıyorum,' diye yakındı. 'Koca bir kaya yolumu kapatıyor.' Lily prensese baktı. 'Yardım edebilir misin?' diye sordu. Prenses düşündü, sonra yumuşak bir şarkı söyledi. Kaya yuvarlanıp gitti ve dere neşeyle şırıldadı. 'Teşekkürler!' diye şarkı söyledi. 'Bir sonraki ipucuna kadar beni takip edin.' Pip'in atkısı daha da parladı.

Dere onları huysuz, yaşlı bir köprüye götürdü. 'Bilmecemi çözmeyen geçemez,' diye homurdandı. Lily heyecanlandı, ama prenses öne çıktı. 'Deneyeceğiz,' dedi. Köprü sordu: 'Aldıkça büyüyen şey nedir?' Prensес çok düşündü. 'Bir delik!' diye bağırdı. Köprü güldü. 'Doğru! Geçebilirsiniz.' Lily ellerini çırpı.

Diğer tarafta, uçmayı unutmuş küçük, kayıp bir ejderhayla karşılaştılar. 'Denemeye korkuyorum,' diye burnunu çekti. Lily yanına çömeldi. 'Ben de korkmuştum, ama arkadaşlarım bana yardım etti,' dedi. Prenses başını salladı. 'Düşersen seni tutarız.' Ejderha derin bir nefes aldı, kanatlarını çırttı ve yükseldi! 'Başardım!' diye sevindi. Pip mutlulukla zıpladı.

Yürümeye devam ederken Lily prensesin yine üzgün göründüğünü fark etti. 'Ne oldu?' diye sordu Lily. 'Hâlâ sonum yok,' dedi prenses. 'Belki de hiçbir yere ait değilim.' Lily elini tuttu. 'Bize aitsin,' dedi. 'Artık arkadaşız.' Prensесin tacı kaymayı bıraktı. 'Gerçekten mi?' diye fısıldadı. 'Gerçekten,' dediler Lily ve Pip birlikte.

Birden gökyüzü griye döndü. Boş sayfalardan oluşan bir kasırga etraflarında döndü. 'Hikâye çok erken bitiyor!' diye bağırdı Pip. 'Bitirmemiz gerek!' Lily arkadaşlarına sımsıkı sarıldı. 'Ne yapacağız?' diye bağırdı. Prenses Lily'ye baktı. 'Kendi mutlu sonumuzu yazmalıyız,' dedi. 'Birlikte.'

Lily çantasından bir kalem çıkardı. 'Ben yazabilirim!' dedi. 'Ama ne olmalı?' Prenses gülümsedi. 'Aileme, evime dönmek istiyorum ve beni ziyaret eden arkadaşlar istiyorum.' Ejderha başını salladı. 'Ben de bazen seninle uçmak istiyorum.' Dere ve köprü de kabul etti. 'Hepimiz arkadaş olacağız!' dedi Lily. Boş sayfalara yazmaya başladı.

Lily yazdıkça dünya pırıldadı. Prensesin kalesi belirdi, ailesi kapıda el sallıyordu. 'Yolunu buldun!' diye bağırdı kraliçe. Prenses Lily ve Pip'e sarıldı. 'Sonumu bulmama yardım ettiğiniz için teşekkürler,' dedi. 'Ve arkadaşım olduğunuz için teşekkürler.' Pip'in atkısı o kadar parladı ki gökyüzünü aydınlattı.

Kütüphaneye döndüklerinde Lily kitabı kapattı. Son sayfası artık boş değildi—üzerinde prensesin, ejderhanın, Lily ve Pip'in resmi vardı. 'Başardık!' dedi Pip, kitabın üstüne kıvrılarak. 'Harika bir maceraydı.' Lily gülümsedi. 'Ben de bir şey öğrendim,' dedi. 'Ne?' diye sordu Pip. 'Herkesin mutlu sonunu bulmasına yardım edecek bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu.'

O günden sonra Lily her hafta kütüphaneye gitti. O ve Pip birçok yarım kalmış hikâyeye atladılar. Üzgün bir deve bir bahçe bulmasına, yalnız bir deniz kızına bir şarkı bulmasına ve kayıp bir yıldıza evine dönmesine yardım ettiler. Her seferinde Lily dikkatle dinledi ve kahramanların mutlu sonlarını bulmalarına yardım etti. Ve her seferinde yeni arkadaşlar edindi.

Pip, Lily'ye hayal gücünün bir anahtar gibi olduğunu öğretti. Başka dünyalara ve başka kalplere kapılar açar. 'Birinin nasıl hissettiğini hayal ettiğinde,' dedi Pip, 'ona daha iyi yardım edebilirsin.' Lily başını salladı. Sınıf arkadaşları üzgün olduğunda fark etmeye başladı ve pastel boyalarını paylaşmayı ya da onlarla oynamayı teklif etti. Öğretmeni, 'Lily, senin ne kadar iyi bir kalbin var,' dedi.

Lily ve Pip'in dostluğu paylaştıkları her hikâyeyle büyüdü. Birlikte güldüler, birlikte sorunları çözdüler ve birlikte mutlu sonları kutladılar. Lily'nin çantası her zaman maceralarından çizimler ve notlarla doluydu. 'Bir tavşanın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın,' dedi Pip bir gün. 'Sen de bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın,' diye yanıtladı Lily, yumuşak kulaklarını kaşıyarak.

Artık Lily ne zaman bir hikâye kitabı açsa, sadece okumadığını bilir. Arkadaşlar ediniyor ve önemsemeyi öğreniyor. Ve lavanta kokulu bir çayırda bir yerde, bir prenses gökyüzüne el sallıyor, hikâyesinin tamamlandığını biliyor. Son.